

Библиотеки и читални

ПЛАМЪК

№1/2025

Библиотеки и читалища

Приложение към бр.1/2025 на сп. ПЛАМЪК

Изданието излиза с подкрепата на
„Глобални библиотеки - България“

Библиотеки и читалища

1/2025

ПЛАМЪК

Драги читатели на списание „Пламък”,

Вие сте виждали и друг път наши печатни приложения към някои досегашни броеве на списание „Пламък”: специална подборка с поетични и прозаични творби на млади автори – сътрудници на списанието; юбилейни приложения с част от прозата и много от преводите на големия наш поет Гео Милев – заедно със снимки от житейския и творческия му път .

Тази години сме решили да продължим да прибавяме към списанието такива приложения, представящи важни духовни събития в дейността на регионални и градски библиотеки, на народните читалища и други културни центрове в различните райони на страната.

Представяне на наградени в литературни конкурси автори и на техните творби; възможности за първи публикации на талантиливи млади автори от една или друга читалищна литературна общност; отбелязване на годишнини на големи имена в културата, станали в различните райони с помощта на библиотеките, читалищата и други културни центрове.

Представяне на културния живот в региона – издадени поетически антологии, кръжоци, театрални състави, фестивали и др. от всички области на културния ни живот.

Свидетели сме, че такива духовни събития, с подкрепата на регионални, градски и читалищни библиотеки не престават да се случват – и в столицата, и в страната. Съвсем скоро Столична библиотека проведе юбилейно Десето представяне на най-четени писатели в различните жанрове и за различни периоди от време.

Наградени бяха също и най-любознателните читатели - между тях и цяло семейство, обичащо книгите, както и деца, прочели много литературни произведения. Събитието беше поздравено и от г-жа Илияна Йотова – вицепрезидент на Република България, която между другото каза: „Словото е най-истинската човешка памет....Столична библиотека е пазител на тази памет и има много съюзници в тази мисия.”

Преди месец софийското читалище „Никола Йонков Вапца-

ров-1922 г.” проведе своя традиционен национален поетически конкурс „Вяра” и обяви пред любознателната публика наградите му в няколко възрастови групи. Читалището има и други значими прояви в тази област през годините – поетически антологии „Пролет” и „Вяра”, пълно отразяване на поетическия конкурс в „Читалищен вестник” и др. Списание „Пламък” подкрепи със свои юбилейни издания наградите на конкурса; също така - в това първо приложение за тази година, прави публикация на наградните творци и творби.

А библиотеката в народно читалище „Развитие-1892” в Бяла Слатина, родно място на поета Николай Хрелков, допълни и завърши визията на дома-музей „Николай Хрелков” с нови експонати. Вести за активна дейност на градски и читалищни библиотеки в тази посока получаваме и от Плевен, Стара Загора, Панагюрище и другаде.

От своя страна списание „Пламък” е поело инициативата да абонира – по всички възможни начини – колкото се може повече регионални, градски и читалищни библиотеки с издаваните през цялата година наши броеве. Вече редакцията е започнала тази дейност – досега близо 30 читалищни библиотеки в страната са получили последните ни броеве. Убедени сме, че получаването на ГеоМилевото списание в различните библиотеки на страната в скоро време ще се удвои, а може и да се утрои.

Такава подкрепяща родната литература дейност всъщност извършва и самото списание – като прави възможно публикуваните в списанието български творци и творби да достигнат до повече библиотеки и до отделни читатели в страната.

Да пожелаем на ГеоМилевото списание „Пламък”, неотдавна отпразнувало 100-години от своето съществуване, да достигне успешно своите благородни цели!

Георги Константинов – главен редактор
на списание „Пламък”

— *Представяме ви:* —

*Народно читалище
Никола Йонков Вапцаров-1922*

Създадено е на 5 март 1922 г. като Красноселско народно читалище, на 7 март 1950 г. Общото събрание с адмирации го преименува на името на хуманиста и поета със световна известност, посмъртно носител на Световна награда за мир – Никола Вапцаров.

Неспокойният дух на българския възрожденец Коста Илиев-земделец, един от учредителите и основатели на БЗНС и член на първия му Управителен съвет, запалва искрата в сърцата на група млади ентузиаста. През 1920 г. заедно с тях и будни, родолюбиви граждани от кварталите Красно село, Павлово и Овча купел, той създава културно-просветен комитет и подготвя създаването на единствената самобитна форма за всенародно просвещение – читалище. Към идеята да имат свое културно огнище се присъединяват и младежите от спортен клуб „Борислав“.

Като народен представител в XIX –то Обикновено народно събрание, Коста Илиев успява да издейства в дар 15 дка държавно място, утвърдено с Указ №1 от 01.01.1921 г. на Цар Борис III, за построяване на първоначално училище и прогимназия, читалище и черква.

Понеже по това време държавата не е отпускала средства за строеж, Коста Илиев, като пръв председател на читалището, от-

правя призив за помощ към родолюбивите граждани от района и започва събирането на средства за читалищна сграда. Така с волни пожертвования и доброволен труд през 1930 година се построява читалищният салон, а до 1938 г. и прилежащите към него пристройки за библиотека и основни дейности на читалището. И днес това е сградата на читалището носеща архитектурата на стара София. В нея продължават да се развиват нови поколения участници в обогатените дейностите поставили начало преди почти столетие.

С протокол №1 от 5 март 1922 учредителното събрание на „Красноселското народно читалище“ избира за свой председател Коста Илиев, за секретар Иван Недев – учител, издател на детски списания, учебници по пеене и рисуване, подпредседател Христо Стоев, касиер Боян Панайотов, библиотекар Антон Дертлиев и съветници:- Славчо Котларски, Иванка Въжарова и Александър Иванов. Всички те са основните дарители на средства и лични притежания за читалището в периода 1922-1938 г., а през 1950 г. Иван Милчев погасява остатъка от 50 000лв. заем от Красноселската популярна банка взет за построяване на сградата.

Председатели на читалището от създаването му до днес са: Коста Илиев, Христо Стоев, Иван Недев, Асен Василев, Антон Измирлиев, Проф. Владимир Христов, Васил Райчин, Васил Кесяков, Стефан Аврамов, Траян Рунтов, Георги Дерменджиев, Николай Попов, Михаил Кербел, В. Богословов, Методи Спасов, Д-р Васил Атанасов, Николай Детистов, Боримир Атанасов, Стефка Новакова-Соловьева, Юлия Гюрова.

Секретари на читалището от създаването до днес са: Иван Недев, Тодор Чолаков, Климент Симеонов, Стефан Милев, Иван Георгиев, Славчо Котларов, Васил Петракиев, Стоян Долмов, Добринка Балабанова, Евдокия Спасова, Ботьо Ботев, Кирилка Спасова.

ЛЕТОПИС НА ДЕЙНОСТИ НА ЧИТАЛИЩЕТО

1922 г. – създава се библиотека с дарени от Славчо Котларов 1000 книги. Първият библиотекар е Антон Дертлиев.

1924 г. – начало на театрална самодейност поставя Иван Волний

1931 г. – започва издаването на читалищния вестник „Красноселски вести“ от журналиста Климент Симеонов

1932 г. – един път месечно излиза в. “Възход“

1933 г. – Американска забавачница с г-ца Кантарджиева

1933-1942 г. - „Известия на Красноселското народно читалище“

1934 г.- на 25 ноември се създава Дамски комитет, за културно-просветно издигане на жените с председател Димитрица Атанасова

1934 г. – читалищен хор с музикален ръководител Екатерина Василева

1937 г. – детска театрална група

1937 г. – литературен кръжок

1937 г. – младежка група, за да разшири влиянието на читалището

1946 г. – театрален колектив „Млада гвардия“, който през 1956 г. е столичен първенец и на 2-ро място в страната, а Иван Волний е отличен за най-добър самодец в страната

1947 г. – женски хор „Победа“ с диригент Мария Кумбилиева

1953 г. – литературен кръжок с ръководител Асен Бдинец, Росица Чакалска и Емил Рупел

1954 г. – Детска музикална школа по пиано, цигулка, акордеон и солфеж

1955 г. – открит е филиал на читалището

1957 г. – Детска школа по немски и френски език

1961 г. – Детска забавачница по английски език

1961 г. – вечерни курсове по немски, френски и английски език

1962 г. – Балетна школа

1963 г. – народен университет

1964 г. – курсове за подготовка на зрелостници и кандидат-сту-

денти

1964 г. – младежки състав „Живо слово“

1964 г. – детска забавачка по френски език

1964 г. – курсове за подготовка по математика и български език

1966 г. – дейност „Музейно дело“

1967 г. – фото-клуб от 35 младежи

1968 г. – курс за музикално обучение на деца от предучилищна възраст – 4 годишни, по акордеон, пиано и мелодика. Този първи опит в страната е дело на преподавателите от читалището Васка Матеева и Борис Аврамов и като „Метод за музикално обучение на деца от предучилищна възраст“ е издаден от държавно издателство „Музика“ през 1972 г. и преиздаден през 1979 г.

1970 г. – създаден е първият в страната детски оркестър „Малките Орфейци“ с деца на възраст 5-6 годишни, използващи 4 вида инструменти: - мелодика; акордеон; пиано; ударни инструменти и диригент 5 годишно момче с ръководители Васка Матеева и Борис Аврамов

1970 г. – Битов състав за народни песни

1972 г. – танцов състав

1986 г. – Детска музикална школа по китара с ръководител Румен Трифонов

1993 г. – Младежки фолклорен състав с ръководител Т. Прашанов и диригент Н. Петрова

2001 г. – модерен балет с ръководител Кирил Костадинов

2003 г. – модерен балет „Естрея“ с ръководител Румяна Кацарова

2008 г. – Детска театрална школа „Водолей“ с ръководител Симона Попова

2010 г. – Дамска вокална група „Наслада“

2013 г. – Балетна школа „Емоция“ с хореограф Катя Ангелова

2014 г. – Театър „АЯ“ – с професионалните актьори Антоанета Палазова и Ивайло Аспарухов

2015 г. – Детска театрална школа „А Я“ с ръководител Антоанета Палазова и Ивайло Аспарухов

2015 г. – Детска вокална група „Сладкишчета“ с репетитор Радослав Стоименов

Националният конкурс за поезия “Никола Вапцаров”

В своята над 100-годишна история Народно читалище „Никола Йонков Вапцаров-1922“, гр. София, има богата и разнородна дейност. През годините и до днес имената на изявени за своето време творци са се преплели в творческите му инициативи.

Една от тях е Националният конкурс за поезия “Никола Вапцаров”.

Идеята да създадем поетичен конкурс, посветен на патрона на читалището – поета Никола Вапцаров, се роди спонтанно през 2003 година. От стихотворението „Пролет“ на Никола Вапцаров дойде темата на конкурса в тези първи години. Кръстник на конкурса стана големият поет Евтим Евтимов. От първата година на конкурса до кончината си Евтим Евтимов беше председател на журито заедно с академик Благвеста Касабова и поетесата Романьола Мирославова.

Церемонията по награждаването на 13–ия поетичен конкурс беше и последната публична изява на председателя на журито Евтим Евтимов и Романьола Мирославова.

След тази загуба продължихме следващото издание на конкурса с нова тема. Избрахме това да е „Вяра“, отново по едноименно стихотворение на Никола Вапцаров.

Вапцаровата Вяра вдъхнови много нови участници. Радостни сме, че между тях има деца.

Над 250 участници ежегодно изпращат до 3 стихотворения.

През 2022 година, когато беше 100-годишният юбилей на читалището, в изданието на конкурса прибавихме и темата ”Читалището – духовен звън“.

Щастливи сме, че продължихме с жури от духовно изявени личности.

В продължение на години за нас е чест председател на журито да е любимият на няколко поколения поет Георги Константинов заедно с талантливата писателка Анита Тарасевич–Дойнова. Представителят на читалището Кирилка Спасова е третият участник. Медия партньор на конкурса е в. „Читалищен вестник“. В няколко поредни броеве в него се публикуват наградените автори и творби.

Пълнолетие и младежка зрялост се натрупаха и така сме в Двадесет и втората годишнина на поетичния конкурс.

В това, над двадесетгодишно съществуване, събиращо значим брой самородни таланти от цялата страна, журито винаги е било в затрудненост да отличи и излъчи малкото по регламент участници.

Конкурсът е явен и няма награден фонд.

След петия и десетия негов рожден ден читалището успя да издаде две стихосбирки с наградените автори и стихотворения на първите места.

С поглед сме към 25-тата годишнина на конкурса.

Мечтаем да издадем Алманах на конкурса, за да съберем на едно място талантливите творби, вдъхновени от поезията и темите на големия български поет Никола Йонков Вапцаров.

Кирилка Спасова

Секретар на НЧ „Никола Йонков Вапцаров - 1922“

Наградените от конкурса 2018 г.

Наградените от конкурса 2019 г.

Наградените от конкурса 2022 г.

Наградените от конкурса 2023 г.

Наградените от конкурса 2024 г.

Вяра

*Ето – аз дишам,
работя,
живея
и стихове пиша
(тѐй както умея).
С живота под вежди
се гледаме строго
и боря се с него,
доколкото мога.*

*С живота сме в разпра,
но ти не разбирай,
че мразя живота.
Напротив, напротив! –
Дори да умирам,
живота със грубите
лапи челични
аз пак ще обичам!
Аз пак ще обичам!*

*Да кажем, сега ми окачат
вѐжето
и питат:
„Как, искаш ли час да живееш?“
Веднага ще кресна:
„Свалете!
Свалете!
По-скоро свалете
вѐжето, злодеи!“*

За него – Живота –
направил бих всичко. –
Летял бих
със пробна машина в небето,
бих влезнал във взривна
ракета, самичък,
бих търсил
в простора
далечна
планета.

Но все пак ще чувствам
приятния гъдел,
да гледам как
горе
небето синее.
Все пак ще чувствам
приятния гъдел,
че още живея,
че още ще бъда.

Но ето, да кажем,
вий вземете, колко? –
пшеничено зърно
от моята вера,
бих ревнал тогава,
бих ревнал от болка
като ранена
в сърцето пантера.

Какво ще остане
от мене тогава? –

Миг след грабежа
ще бъда разнищен.

И още по-ясно,
и още по-право –
миг след грабежа
ще бъда аз нищо.

Може би искате
да я сразите
моята вяра
във дните честити,
моята вяра,
че утре ще бъде
живота по-хубав,
живота по-мъдър?

А как ще щурмувате, моля?

С куришуми?

Не! Неуместно!

Ресто! – Не струва! –

Тя е бронирана
здро̀во в гърдите
и бронебойни патрони

за нея

няма открити!

Няма открити!

Категория деца до 14 години:

Поощрение

Даниел Петров

Вяра в утрешния ден ме кара да вярвам,
че всичко ще бъде по-добре, по-красиво.
С вяра в сърце и ума поглеждам,
към светлия бъдещ ден, към бъдещето.

Вяра в себе си, в силата на душата,
вяра в това, че можем да преодолеем всичко.
С вяра в себе си смело стъпвам напред,
с вяра, че утре ще бъде по-добре и по-мъдро.

Моята вяра не ме кара да се предам,
да се откажа или да изгубя надежда.
Тя ме насърчава да вярвам и да се боря,
за по-добър живот, за по-светло бъдеще.

С вяра в сърце и ума аз преминавам,
през трудности и препятствия на пътя.
Защото вярвам, че утре ще бъде животът
по-хубав, по-мъдър и по-изпълнен с радост.

Поощрение

Неделя Георгиева

Моята вяра е моят живот

Моята вяра е моят живот.

Тя ми дава надежда най-ценна на света,
че в утрешния ден ще бъде на планетата,
най-важна, единствена и неповторима...

Моята вяра е моят живот,

прекрасна и неуловима.

Несравнима е тя в живота

като тайна невидима, безсмъртна е тя.

Моята вяра е моят живот,

мъдрост дарява ми тя,

надежда в мен има една

моята вяра единствена на света.

Трета награда

Антония Велкова

Децата на века

Кои са те?

На света родили се без шум дори,
но излезли от зловещата тъма
и някак не успели в сянка да живеят.
Лесно чуло се за тях.

Деца...

На града самотни с толкова таланти
и копнежи свои, ала подигравани,
че са различни и странни,
непокорни и дори скандални,
че песен своя пеят и родени са,
за да успеят!

Но другите...

От завист крилата им искаха да прекършат,
че нали, казват, не можело в земя на слепци
да се родиш с очи, виждащи красота,
живота за теб да е игра, в която оцеляват
силните, смели сърца.

Деца...

С мечти по-силни от вихъра
и съдби по-страшни от душата,
която копнееше в нощта,
макар и трудно да промени света.

Броят се на пръстите на едната ръка
и са не тези с новите, модерни неща,
а мечтаещите, вярващи, че могат
да променят света, наречени деца на века!

Втора награда

Жасмина Бащавелова

Човек без куче

Един нов човек влезе в кучешката градинка.
Нали се сецате? Там, до Южния парк.
И влезе, той, ала беше без куче.
И просто погледа чуждите прав.
Без дори да седне!
Стоя той, стоя,
И се порадва на нашите кучета.
Те отидоха до него, наобиколиха го, подушиха го.
А после започнаха да си играят с него.
Гледах го странно, какъв ли беше той мъж?
В градинката без куче, се радваше на чуждата радост.
И после излезе, така както бе влязъл - изведнъж,
А по лицето му сякаш вече имаше мъничко по-малко
жалост.
Подсмихнах се леко, докато го гледах.
Той беше тъжен, самотен и сдържан.
Но някак си щом беше откряхнал вратичката леко,
Душата му беше потръпнала. Ала свърши.
Тръгва си човекът без куче,
Защото негово място не е тук.
И може би, един ден ще си намери ново занимание,
място, където да се научи,
Че тъгата е просто спирка, и тя свършва дотук.

Първа награда

Андреа Кръстева

Вяра

Вярвам, че във любовта винаги ще има грижа и приятелски подадена ръка, вярвам, че от малките неща винаги се ражда щастие, не тъга. Вярвам, че животът ми ще бъде хубав и след тежките моменти, пък дори и след фаталните ми грешки, вярвам, че не ще е късно никога да разбера, че страхът ми пречи да оставя своята следа. Вярвам...

Вярвам, че това да се покажа пред света заедно със всички свои недостатъци никога не беше грешка, аз тогава се разгърнах и запалих огънчето във душата моя сякаш паля свещ насреща. Вярвам...

Вярвам, че не бях наказана със болка без причина, а защото имаше какво да разбера, не, не бе проклетие, ами светлина, от която огънчето във душата ми се разгоря и напомни ми, за храбростта, даде ми усещане, че мога даже и света да променя. Вярвам...

Вярвам, че това да изживееш своята тъга никога не може да е грешка, вярвам, че не ти е нужен никой, който да те спира и да те размива, докато си празен и усещаш мъка без надежда. Вярвам, че това да се разплачеш няма право да ти дава повод за надсмешка. Вярвам.

Вярвам, че да вярваш, то това е всичко и ти носи обич и те учи да проглеждаш.

Категория младежи от 15 до 25 години:

Поощрение

Никол Димитрова

Тук стоя
и четири стени ме заобикалят
Тук стоя
и през прозореца си лекичко надничам
Тук стоя
и надявам се да мога да се променя
Да имам силата съдбата си да предизвикам

Бездействието ме задушаваша
Спомените цял ден в главата ми превъртат се
Виждам сянката ти в стаята
Почти усещам топлината на ръцете ти
и сякаш глухо чувам ударите на сърцата ни
Помня летните горещи дни
и полъха на вятъра
и нощното небе и звездите, които грееха за нас

Тук стоя
и сякаш съм в парализа
Тук стоя
и търся те безспирно
Подавам си главата през прозореца
и гледам към звездите със надежда,
че ще те срещна там отново...
Тук стоя и вярвам, че нашата история тепърва пред-
стои...

Поощрение

Елица Горова

Обич

Дори когато пустош сива
Изпълва твоята душа,
За мен пак тя е най-красива
И сигурна съм - не греша.

Дори когато мъквата студена
Изпълва твоето сърце,
Аз искам тя да ни е разделена
И искам ти да си добре.

Дори когато мен ме няма,
Ще те закрилям нищо, че съм там.
Ти само вярвай в моята любов голяма
И знай, че няма да си сам.

Трета награда

Бойка Иванова

Потребност

Неубита от близки предателства,
насъбирала срам и вина...
Днес съм тук без да търся ласкателство,
с непокорна, но чиста душа.

Не заменям разум за чувства,
те владеят света ми сега...
По случайност създавам изкуство,
следвам тихичко нежна мечта.

Не заравям главата си в пясъка...
В диалога със своята съдба
се опитвам да бъда по-ласкава
и да вярвам в добрите неща.

От повратни моменти не бягам,
вземам трудни завои със скорост.
Стъпала и бордюри прескачам
по пътеката стръмна с готовност.

Конкурентност не ми е присъща,
за победи нямам потребност.
От житейските нужди насъщни
най-отгоре поставям човечност.

Втора награда

Алмира Емин,

„Вяра”

За мечтите, които никога не угасват.
За вярата, даваща упование.

Една вселена, но много светове.
Един живот, но различни хора.
Една мечта или нещо повече?
Една огромна сила,
достигаща до прозрения за бъдещето,
светлината, огряваща душите ни.
Нашата най-ярка звезда...
Тя живее вътре в нас,
дава ни свобода и увереност,
стопява всеки страх и притеснение.
Това е тя:
Вярата. За която няма неосъществима мечта...
Съзерцавайки хората, осъзнах,
че всеки има мечти,
че всеки се надява,
но почти никой не успява.
Големите мечти
са като слаб пламък,
угасващ бавно във всеки един от нас
с всеки изминал миг.
Но...
нима ще позволя на крехките надежди и мечти да си
отидат,
нима ще допусна да бъда част от този свят -
студен, сив и мрачен.

Свят на монотонност, обреченост и страх.
Това е вече невъзможно.

Защото:

Аз ще бъда това, което съм мечтала да бъда,
аз ще преобърна представите,
аз ще разруша стереотипите,
аз ще направя изключителното,
аз ще покажа, че мечтите не познават граници,
аз ще напиша историята,
аз ще променя света
и ще вярвам безусловно
до безкрай.

Първа награда

Никол Иванова

Вярата ще те спаси

И точно, когато си пропаднал във ада,
когато си стигнал до своя предел.
Когато животът бил е просто награда
и мислиш че повече ти е взел.
Когато началникът ти бил е ядосан
и ненадейно е теб уволнил,
а човекът в метрото,
за нещо лошо, без вина те е обвинил.
Когато във болницата чул си лоша диагноза,
а твоята жена си е отишла с друг,
когато времето е с лоша прогноза,
а чадърът ти е изгубен и си нямаш друг.
Точно тогава се чудиш какво ти остава,
а животът е празен и блед
и просто минава на лента,
и чувстваш се адски проклет.
Точно тогава прещраква ти мисъл,
нахлува в главата така.
Вярата на помощ дошла е,
тя ще оправи всичко сама.
Щом допуснеш я да ти помогне,
нещо хубаво ти предстои.
Само вярата ти остава,
имаш ли я - тя ще те спаси.

Категория Възрастни:

Поощрение

Христина Панджаридис

Не е мигновение

От вярата не израства на момента дърво
чуден замък,
небостъргач.
Като начало пониква скучна трева,
трева в очакване да я напояваш и косиш.
Вярата е почти невидима, но зелена,
не е с аромат, но е забележима,
не я отминаваш, гледайки настрани.
Вярата дразни,
вярата привлича,
вярата разбужда леността,
вярата настройва твоите струни,
за да откриеш точната мелодия.
От вярата не израства дърво на мига,
от вярата ти растеш.

Поощрение

Сибин Майналовски

Събра ни град, разделял две и двеста
и не една любов опропастил.
Да се разминем с теб бе повече от лесно,
да се намерим – трудно. Даже бях решил

сърцето си на показ да не вадя.
Да го заключа. Смачкам. Окова.
Но не успях. Сега горя във ада.
За жалост даже няма да умра,

а вечно ще живея с онзи спомен
за теб... и демон друг, неназован.
За всичките сълзи недоотронени.
За онзи сън, останал неживян.

Май думите започнаха да пречат...
Бутилка водка. Чаша самота.
Довиждане, магьоснице далечна...
Не. Сбогом. Всичко друго е лъжа.

Поощрение

Елена Ватрачка

Светлина

Недей да чоплиш старата корица
на миналите рани и сълзи,
а просто в църква запали свещица
и вярвай силно в идещите дни.

Не дава Бог да бъдеш все самотен,
все болен или неразбран.
Посял ли си зърното на доброто,
ще жънеш и плода на любовта.

Сега поспри, огледай се спокойно
и виж - светът не се е променил:
доброто винаги се връща двойно,
а злото отминава като дим.

Щом жив си - само вяра ти е нужна.
Щом любиш - нужна е душа.
Не я затваряй в стаите си душни -
създаден си да бъдеш светлина.

Да светиш силно в ада на земята
за себе си, за другите, света.
От тази си съдба не се отмятай,
а сълзите пази за радостта!

Поощрение

Ваня Велева

Пролет

Над корито, препълнило своя корем с дъждове,
се оглежда луната, в последната седмица трудна.
Тя говори с небето на своя език откровен
и разплаква два облака, дето от вчера са будни.

По реката се влачат вълните, подобно змии,
бързат щъркели, мерят с червени аршини полето.
И покълва коприва, а кос необята пили.
И се пълни с надежда и обич на пролет котлето.

Само вечер, когато земята се стгушва за сън
и прикрита зад хълма луната лъчите си реше,
самотата прегръща на люляк лилавия звън
и се моли щурецът за всеки, дори да е грешен.

И тогава се чува от лунни кристали сглобен
на вселенския разум фалцета, с любовни мелизми.
С мисълта си небесна той влива цвета си във мен
и връвта на тъгата, от старата зима отгризва.

Поощрение

Ива Стефанова

По пътя

Носи в душата си приказка,
в ръка – неизползван билет,
и не пропускай „Обичам те!”,
преди да тръгнеш напред!...

Търси вратата на лятото
и ключа – за всяко сърце!
Открий, че имаш богатството
за избор – кога и къде!...

Поскитай в полето и в себе си,
съкровище ти намери
и още – че все пак потребен си
ти някому... Падат звезди!

Изпей нещо – само на вятъра,
писмо във бутилка хвърли
и на Живота в спектакъла
не зрител, герой ти бъди!

Поощрение

Татяна Йотова

Озарение

Пропътувай безкрая самотен,
влей му обич и цветно сърце –
ще усетиш: пътува животът
с огледални – отвъд – брегове.

Ще те тегли домът ти – земята,
ще те лута физически страх,
ти, обаче, недей се отмята –
разгадавай с предричан замах.

Не пропускай да видиш доброто
и красивото – с шепи граби,
по душата ти неръкотворна –
някой пише с любов – прочети!

После, върнал се празничен, дишай,
с твой приятел мига сподели:
ако чуе – следа ще запише,
ако гледа с насмешка – прости.

И в това кратковременно бягство
преоткриваш света съвършен:
той за теб ще е вечно богатство,
а за ближните – озарение!

Трета награда

Невсе Арнауд

Вярата остава

Всеки се ражда, живее, умира,
нещо харесва, по малко презира,
вярва, усмихва се, плаче, прощава,
бори се, пада, напред продължава,
губи, печели, проклина, рискува,
страда, но крие и мислено псува,
ходи и тича, признава, отрича,
мрази безумно и страстно обича...
Всеки познава копнежите празни,
лута се, търси се в улици разни,
плаши се, моли се, малко ревнува,
играе себе си и се преструва.
А вярата идва, и тръгва, и връща се,
променя животи, във болка превръща
се единствено вярата в мене остава.

Трета награда

Кети Бозукова

Тандем

Този полет е за двама –
нарисувай ми крило.
Времето със теб измавихме
и събрахме се в едно.

Над зелените ливади,
огласени с птичи звън,
покоряваме Аркадия
с пиршеството на ума.

И сме волни, и отнесени,
светлина отвред струи
и една лъчиста песен
нас ни спуска доземи.

Мога с тебе да остана
в този адски земен Рай.
Излекувай всички рани –
своето крило ми дай!

Трета награда

Людмил Симеонов

Равновесие

Дали душата ми умора скърши
или неверие ме ослепи?
Навярно не успях докрай да свърша
това, което днес да ме крепи.

Но ти, сърце, недей да се предаваш!
Не се обръщай никога назад!
Дано за нищо да не съжаляваш
във този грешен и объркан свят!

Все някога ще дойде време, знам -
ще стане всичко „безпощадно ясно“
и всичко сторено от мен до грам
животът ще претегли безпристрастно.

И вярвам аз: след цял живот упорства,
след цял живот тегами и борби
под пластове от горест и умора
ще блесне златно зрънце може би.

Втора награда

Мина Карагъзова

* * *

Благодаря Ти, Господи,
че ме отмина и тая горчива чаша,
че хвърлих мостове на обич и нежност,
без да се плаша,
над черните бездни, ревящи и диви,
че отмени и други чаши горчиви,
че страданията в урок превърнах,
враговете – в приятели,
че простих, не намразих
толкова много предатели.
За чудесата в живота ми –
големите и малките,
за куража да тръгна към тебе
по стръмната стълба на Яков,
за изпитанията, уроците,
нежността и търпението,
за прошката, за Голготата
на гнева и смирението,
за Твоите спасители,
пратени преди адът да ме погълне,
за душата ми с болка,
любов и хармония пълна,
че ме даряваш със милост,
съдба и прозрение.
Благодаря Ти дори за това стихотворение!

Съхрани до последния миг сетивата ми,
Господи, много Те моля,
но все пак,
нека бъде Твоята воля!

Първа награда

Петрана Петрова

Лети ми се...

Лети ми се над майските градини,
накърмени с дъжда на нова пролет,
над пътищата, още неизминати,
които носят в себе си тревога.

Над тягостните драми за насъщния,
над рошавите мисли на врабчетата,
над звездните гerdани от безсмъртие,
окичили от край до край планетата.

Над тихите вълни, събрали в шепите
тъгата по потъналите мачти.
Над страшната тъма, покрила слепите,
които в цвят сънуват своето щастие.

Над острите кавги, скъсили дните ни,
забравили самото си начало.
Над топлия покой от чисто минало,
което сякаш в мен е оживяло.

Над думите, които късат пътища,
ранили в гръб довчерашен приятел.
Над първата целувка, недовършена
в едно далечно зажадняло лято.

Над спомена, затлачен сред дърветата,
обезкървен от нечия забрава.
Над тънките воали на утехата,
прегърнала живота с пръсти стари.

Над утрото, налято с обещания,
с изплакнати и влюбени очи,
да се издигна като заклинание
О, господи, така ми се лети....

Специална награда Никола Вапцаров

Вероника Иванова

Човек

В тоя свят от метални хора,
един поет с машините говори.
дарява им сърца туптящи, живи
от своята кръв прелива.

В един стоманен век, на каменни сърца
един поет, един човек
върви и ризата му бяла
е предчувствие за кървава раздяла.

Но той върви, смъртта го не застига,
като хлапак безгрижен,
не се обръща и не пита
какво зад ъгъла го чака:

жена, която го прегръща или стена,
с кръвта си да напише
прощалните слова, за вярата в човека,
за словото което може и в машините
душа да сложи.

Един поет, един човек, в униформа протритата
от минал вече век, върви сред нас.
И още пита: имате ли вяра, вяра във човека?
А ние се подсмивваме на старите му дрехи.
И мислим се поети.

Живодар Душков

Как липсва ни Вапцаров!

Пак „конника на Крум“, но вече,
да гледаш филм, ще трябва ескадрон...
Но пък героите – от времето далечно:
и лигаво-размазаният Джон,
и Грета – в сексапил „облечена“,
и лукс, пари, интриги, изневери...
Обгръща състрадание сърцето...
Пред плач ресници потреперват...

Не се е променило нищичко от вчера...

Как липсва ни Вапцаров! Няма го Поета,
да изкрещи, обзет от ярост: „Стига!
Изкуството не е за поглед влажен!“

Днес лекомислието си придава важност...
Днес фалшът се на пиедестал издига...
Днес Истината не забелязват даже...
Днес речите са кухи фрази...
Днес фразите са чужди речи...
Днес обединява ни омразата.
Обратно – любовта все пречи...

А пък за Вярата... не се приказва!

Лилия Василева

Изстрел

Опитай да дръпнеш за спусъка времето
с мерника точен през белите страници.
Вярата още е в нас, но е в смето,
а по душите ни пушеха раните.

Пак сме студени под степен “обичане”,
група живота на минуси болката.
Уж не стоим редом с теб, а все тичаме,
ала си казваме - „колкото - толкова” !

Уж не използваме бъдеще в минало,
но аз, уплашена, щях да ти кажа:
твоего утре в ръцете ми стигнало
не е по-мъдро, по-хубаво даже...

Още с живота сме в разпра за делници
често възета прегризвам по вените.
Нощем дописвам отчаяни дневници
с твоите надежди за бъдно родените.

Стреляй, и нека в гърдите бронирани
твоята вяра запрати куршумите.
Пазим се, сякаш ще дойде умирање,
а пък така ни възкръсваш от думите.